

Kdysi jsem na portálu iFOLK měl rubriku „Byli dobří“, ve které jsem dělal rozhovory s lidmi z docela slovučných, ale již nefungujících skupin. Oslovil jsem i Jardu Hnízdila, jehož [Spolektiv](#) mě svého času na Radioportě (schválně, kdo si na ten pořad ještě pamatuje?) ohromil, ale v době rozhovoru byl už devět let klinicky mrtvý. A že klinická smrt ještě neznamená totální konec, sešli jsme se letos v červnu k dalšímu povídání na mnohem optimističtější téma.

Devatenáct let je neuvěřitelně dlouhá doba na to, aby se dala kapela ještě vzkřísit. Ale v rozhovoru, který jsme spolu vedli před devíti lety – tedy tak v polovině doby nečinnosti kapely – jsi říkal, že si s druhým kytaristou občas zabrnkáte, tak to asi totální nečinnost nebyla.

Přesnější by bylo, že jsme se domluvili, že si půjdeme zabrnkat. Ale pak jsme se vlastně ani nedomluvili. Rád bych řekl, že ano, jenže v té době ještě nebyla ta správná situace, pořád jsme měli ve svých životech příliš mnoho starostí, než abychom o obnovení uvažovali. Tedy – uvažovat jsme mohli, ale ne realizovat. Čas uzrál později, ale o to silnější plody přinesl, aspoň to tak vypadá. Tenkrát před devíti lety to bylo spíše v rovině přání či možná příslibů.

Čili devatenáct let jste stavěli domy, sázeli stromy a vychovávali děti, teď máte všechno hotovo a objevil se prostor pro muziku.

Čistě teoreticky bychom se na to tak mohli dívat, jako že se uzavřela jedna etapa. Ovšem děti ještě neodrostly, že bychom se o ně úplně přestali starat. Přišla doba maturit, vysokých škol a běžné lidské životy plynou dál. Naopak Spolektiv přibyl jako další věc, se kterou se všechny zúčastněné rodiny musejí sžívat. To sám dobře znáš, kapela je součástí tvé rodiny. Je důležité umět vše dát do rovnováhy.

Pro kolik rodin je obnovení Spolektivu novou zkušeností a pro které „jen“ návratem?

To možná dost lidí překvapí. Pro všechny z nás, a tím myslím i naše rodiny, je Spolektiv stará známá záležitost, až jsem překvapen, jak všechno vychází. Vůbec geneze obnovení je

nesmírně zajímavá.

Tak sem s ní.

Poslední koncert jsme měli v prosinci 1995, takže pauza trvala přesně osmnáct a půl roku, pak jsem hraní na nějakou dobu i sám nechal. Postupně jsem přicházel na to, že mi aktivní muzika chybí, zkoušel jsem se tu a tam s někým spojit a pak se mě moje žena zeptala, zda mám jen takhle nízké cíle.

Čili to bylo v tu dobu hraní s kamarády a se známými po hospodách.

To jo, ale žádné odrhovačky, vždycky jsem se snažil učit trochu těžší písničky, když se mi líbily. No a my jsme se Spolektivem, v tu dobu nehrajícím, dělali nepravidelné srazy: tu dvakrát do roka, tu jednou za dva roky, s rodinami a s dětmi. Třeba na chalupě, děti si hrály a my jsme večer poseděli. Byli jsme prostě pořád v kontaktu. Koneckonců jsme bývalí spolužáci.

Už se mi to rýsuje: kapela skončila, ale komunita zůstala a ukázala se jako pevná.

A 16. listopadu 2013 – to datum mám pevně v hlavě – se na jednom srazu otázka obnovení dala na stůl. Martin Jančura se přiznal, že si už tři roky myslí, že bychom kapelu měli obnovit, ale nějak s tím neuměl začít. Asi situace uzrála, protože jsme se rychle domluvili a od ledna začali intenzivně zkoušet. Začátkem června jsme pak měli první oficiální koncert.

Tak to je obdivuhodné. Obnovila se tedy sestava úplně kompletně?

Ted' jsme z původní šestice čtyři. Kromě mě kytarista Martin Jančura, hráč na dechy Tonda Vidlák a zpěvačka Renata Švecová zvaná Melda. Renata na listopadovém srazu vlastně nebyla, té jsme volali až později a řekla nám, že to je nejhezčí dárek k Vánocům, jaký vloni dostala.

Z původní sestavy tedy chybí houslista Lukáš Holec a basák Zdeněk Zajíček.

Lukáš na srazu byl, ale je hodně časově vytížený. V rámci svého profesního působení v ZUŠ v Českém Krumlově fantasticky vede dětské sbory. Ted' s nimi přivezl v květnu z Bruselu z celoevropského festivalu tři zlaté medaile. Takže s časem hodně zápolí. Lukáš má také ještě malého syna, na kterého mu díky své profesi až tolik času někdy nezbývá, a tak by se mu Spolektiv v současné době už těžko někam vešel. Ovšem neřekl jednoznačně ne, vzal si čas na rozmyšlenou. Přinejmenším nám přislíbil účast na velkém koncertu v Českých Budějovicích 22. listopadu.

A Zdeněk?

Zdeněk přijde také zahrát jako host, ale v současné době má v životě také momentálně jiné profesní priority, které spolknou mnoho času. Zdeněk je hlavně publicista, žurnalista a spisovatel. V červnu vydal svoji literární prvotinu Příběhy z Kočičína. A pak se velmi věnuje focení a fotografii. Jelikož cítíme, že v kapele baskytaru potřebujeme, museli jsme začít jednat

jinými hráči. Nyní již zkoušíme s novým baskytaristou.

Dvě kytary a tři pěvecké hlasy, to je dostatečně pevná kostra, to už by některým skupinám úplně stačilo. Zajímalo by mě ale, jestli čas odnesl všechny důvody, pro které jste před skoro devatenácti lety přestali hrát. Nehrozí, že se zase odněkud vynoří?

Jak to vidím z dnešního pohledu, Spolektiv se před svou pauzou dostal do stavu takové – nijakosti. Věděli jsme, že Renata půjde na mateřskou, tak jsme hledali jiné možnosti, jiné písničky. Nechtěli jsme jen vyměnit zpěvačku a jet dál postaru. Jenže pak pro některé z nás už nové písničky nebyla ta muzika, jakou bychom chtěli dělat.

A pak si myslím, že my všichni jsme si tehdy asi neuměli úplně vážít toho, co děláme, co umíme

a kam jsme se dostali. Devadesátá léta byla dobou nových možností a příležitostí. Někoho spolkla soukromá sféra, někoho kariéra, koneckonců všichni členové byli a jsou schopní lidé. Není divu, že si hudební skupina po osmi letech existence v našich žebříčcích hodnot a priorit neudržela své postavení. Možná se nám přejedla, možná jsme už nechtěli investovat námahu.

Říkáš ovšem, že se nové písničky už v kapele tak nechytly. Napadá mě, že to mohl být projev určité tvůrčí krize.

S tím bych asi taky souhlasil. Krize čas od času přichází, a když člověk nemá něco v zásobě, je těžší ji překonat.

Dvouletá nebo tříletá pauza nemusí být fatální, ale když se nehraje dlouho, lidi se rozutečou a hlavně se mezi sebou rozjedou jejich žebříčky hodnot, které jsi zmínil. Podařilo se vám právě ty hodnoty udržet společné po celou dobu pauzy, nebo vidíš, že teď ve zralém věku se v tom přece jen lišíte?

Vidím tam jednu věc, kterou jsem dřív neviděl a která je stěžejní: my se máme rádi. A potřebujeme se. Když na to přijdeš skoro po dvaceti letech, tak tě to zasáhne – ty jo, to ti nikdy předtím nedošlo? Nebo jsi ty druhé celou tu dobu nepotřeboval?

Ale když jste se rozhodli, že přestanete vystupovat, určitě to aspoň některým z vás bylo líto a cítili jste ztrátu.

Já osobně jsem to nesl těžce. Už jsem říkal, že jsem pak nějakou dobu neměl vůbec chuť do muziky, čtyři pět let jsem na kytaru „nesáhl“. Snažil jsem se to trauma zasouvat do pozadí,

Spolektiv vstal z mrtvých; 1. část

(Honza Hučín)

Neděle, 03 Srpen 2014 19:45

naštěstí mi profesní a rodinné starosti nedovolily o tom nijak dlouze přemítat. Našel jsem si jiné hračky, třeba jsem měl malé děti (smích). A jak děti vyrostly, nastoupil syndrom prázdného hnízda.

Co repertoár? Přece jen si nedokážu představit, že písničky po tak dlouhé době vytáhnete beze změny.

Naštěstí máme i nové věci. Těch původních jsme samozřejmě obnovili dost, ale museli jsme je přearanžovat na menší počet členů. A k nim postupně vznikly a vznikají novinky. To je ta čerstvá živá krev.

A jak se změnilo vaše pojetí? Spolektiv měl osobitý, specifický projev, ve folku devadesátých let progresivní, ale svět se mezitím pohnul... Nemluvě o textech, většinu otázek, které člověk řešil před dvaceti lety v písničkách, má už vyřešenou a nechce se k nim vracet.

No, jak posoudit naši muziku tehdy a dnes... Začnu odjinud. Nedávno jsem si povídal s Karlem Cimburou Vidimským. Jeho názor je, že jsme před těmi devatenácti lety svou hudbou předběhli dobu. Taková hudba budoucnosti, s ohledem na styl aranží, na instrumentaci, na strukturu písniček, prolínání melodií. Vašek Souček zase prohlásil, že naše písně jsou dost komplikované, ale hraje je s lehkostí a tu složitost posluchač vlastně ani nepozná.

Aktuální sestava:

Jarda Hnízdil - zpěv a kytary

Renata Švecová - zpěv a perkuse

Martin Jančura - zpěv, kytary a perkuse

Tonda Vidlák - saxofony, klarinety, flétny, dechový syntezátor

Diskografie: CD **...a ticho v sobě** (nahráno ve studiu AV Servis Vyšší Brod, leden-duben 1994)

Informace o skupině naleznete na [Facebooku](#) nebo [Bandrone](#)

Termíny vystoupení:

6. 8. České Budějovice – Galerie MARS, Hroznova 8 (od 19,00 hodin)

V srpnu se ještě něco upřesňuje.

17. 9. Lišov (jsme hosty slupiny Rybníkáři)